

והייתם נקיים

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת פקודי

חובת הזהירות של אישי הציבור • הקמת המשכן על ידי משה – המסוגל לאחד את כולם • התורה מתקיימת בשלמות על ידי כל ישראל • היופי במשכן חלק מהופעת הקודש • • הופעת שם ה' על ידי ישראל • שלשה דרכים שישאל נקנו לקב"ה • קבלת התורה מרצון

חובת הזהירות של אישי הציבור

נתבונן בכמה מאמרי חז"ל במדרש רבה בפרשה זאת:

'אלה פקודי המשכן'. שנו רבותינו: מי שנכנס לתרום את הלשכה לא היה נכנס בפרגוד חפות (בגד שיש בו כיסים) ולא באנפיליא, שאם יעשיר יאמרו מתרומת הלשכה העשיר, שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום, שנאמר "והייתם נקיים מה' ומישראל" (שמות רבה נא, ב).

אם אדם יכנס עם בגד שיש בו כיסים, יחשדו בו שהוא לוקח מתרומת הלשכה. לכן משה סופר לעיני כל ישראל את כל מה שהובא למשכן, ומפרט מה היה השימוש בכל דבר ודבר. אף על פי שלכאורה משה נאמן על כל ישראל, שהרי הקב"ה מקרב אותו ומדבר אליו, ולא יכול להיות שמשה רבנו יעשה משהו שלא

כהוגן ושכינה תהיה עמו, אף על פי כן יש כאן הדרכה: "והייתם נקיים מה' ומישראל".

המדרש אומר (שם נא ו):

משנגמרה מלאכת המשכן אמר להם בואו ואני עושה לפניכם חשבון. ולמה אמר להם משה בואו ונעסוק במשכן ונחשב לפניכם? אלא ששמע משה ליצני ישראל מדברים אחריו, שנאמר: "ובבא משה האהלה ועמד פתח האהל ודיבר עם משה והביטו אחרי משה" (שמות לג, ח). רבי יוחנן אמר: אשרי יולדתו של זה, ומה כל ימיו הקב"ה מדבר עמו, הוא מושלם לקב"ה, זהו "הביטו אחרי משה".

לדעת רבי יוחנן הביטו בהערצה ובהתפעלות איך משה רבנו הולך ושכינה עמו.

רבי חמא אמר: היו אומרים ראו קדל דבריה עמרם (ראו את העורף של משה שהוא שמן), וחברו אומר לו אדם ששלט על מלאכת המשכן אין אתה מבקש שיהא עשיר? כששמע משה כך, אמר להם משה: חייכם, נגמר המשכן אתן לכם חשבון. אמר להם: בואו ונעשה חשבון, הוי אומר "ואלה פקודי המשכן".

תמיד בציבור יש גוונים. יש אנשים שהעין שלהם היא עין טובה ורואים תמיד את הדברים הטובים והיפים. כל מה שהם רואים מפרשים לטובה. ויש אנשים שיש להם עין רעה, ורואים את הדברים מתוך הסתכלות צרה וקמצנית. הם רואים את משה רבינו שהשכינה הולכת אתו, ואף על פי כן הם מפרשים שיש לו כל כך הרבה כסף כי הוא הגזבר של כל עבודת המשכן, ומשם לקח. בוודאי שמשה רבנו לא לקח דבר, אבל הוא היה גם צריך להראות שלא לקח, שלא יהיה פתחון פה לליצנים 'והייתם נקיים מה' ומישראל'. לפעמים הליצנים הם רק בליבם, רק חושבים, אדם הזה הוא לא כל כך כפי שהוא נראה... לפעמים הם נותנים לזה ביטוי גם בדיבור, יש להם ביקורת, לכן צריך להיות "והייתם נקיים מה' ומישראל".

אדם שעוסק בעבודת הקודש, צריך להיזהר. לאחרונה היו פרסומים על ישיבות בירושלים שקיימות שנים רבות ויש להן הרבה רכוש. הגבאים הממונים על הכוללים האלה, על הישיבות, התחילו למכור אותם במחיר זול. נהיו חשדות. אדם צריך להיזהר להיות נקי, 'והייתם נקיים מה' ומישראל'. לא לקחת חס וחלילה שום דבר שלא שלו, קל וחומר מדברים של קודש או דברים של ציבור.

בני תורה צריכים להיות מהדרין בענייני כסף. אני חוזר על זה הרבה, כי הדברים הללו צריכים לחדור ללבבות. להיות בטוחים שלא השתמשנו בדבר של משהו אחר. לצאת מכל ספיקות. לא לחשוש שאם נהיה כאלה מהדרין איך יהיה לנו כסף, אלא אדרבה, ככל שאדם יהיה יותר זהיר בענייני כסף, לא רק זהיר שלא לקחת, אלא גם אוהב ושמח לתת, זה יעשה אותו לעשיר. 'עשר תעשר'. עצם הטבע של הנדיבות, עושה לאדם טוב, וגורם אחר כך שבאמת הקב"ה מטיב אתו, מידה כנגד מידה. כך דרכו של ריבוננו של עולם, אם אדם הטיב, מטיבים אתו.

הקמת המשכן על ידי משה – המסוגל לאחד את כולם

מדרש נוסף (שמות רבה נב, ג):

”עַז וְהָדָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן” (משלי לא, כה). עוז והדר לבושה זה משה רבנו, שנאמר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו, 'ותשחק ליום אחרון', אלו ליצני ישראל שמליצים אחריו, ואומרים אלו לאלו: אפשר שהשכינה שורה על ידיו של בן עמרם?

מדובר ב'ליצנים צדיקים'. הם אומרים ששכינה היא דבר כל כך גבוה ועליון, ואיך יכול להיות שתשרה שכינה על מעשה של ילוד אשה? על זה נאמר הפסוק: 'ותשחק ליום אחרון'.

כיוון שאמר לו האלהים להקים את המשכן התחיל שוחק עליהם, שנאמר: "ותשחק ליום אחרון". אמר להם: בואו שנקים את המשכן. התחילו טוענין ובאין אצלו, שנאמר: "ויביאו את המשכן אל משה". כמה חכמים היו שם ובאו אצל משה, ולא היו יכולים להקימו, אלא אמר

שלמה: "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלן" (משלי לא, כט), שמה היה מעולה מכולם. 'ואת עלית על כולנה' למה? שעשו את המשכן ולא היו יודעים ליישבו, מה עשו? נטלו כל אחד ואחד מלאכתו ובאו להם אצל משה, ואומרים: הרי קרשים, הרי בריחים, וכיון שראה משה אותן, מיד שרתה עליו רוח הקודש והקימו.

כל העובדים העושים במלאכה, הביאו את כל החלקים של המשכן וניסוי להקים אותו ולא הצליחו. אולי הם פחדו להקים, מפני שאם הם יקימו את המשכן ולא תשרה השכינה, יגידו שהם לא כווננו נכון, ולא עשו את העבודה בקדושה ובטהרה, כפי שהליצנים מתלוצצים. באו למשה, ומשה מקים את המשכן והשכינה שורה. המדרש מוסיף:

ולא תאמר משה העמידו, אלא המשכן נעשו בו ניסים ועמד מעצמו, שנאמר 'הוקם המשכן' (ולא 'הקים'), ואם אתה תמה על זה, הרי שלמה כשבנה בית המקדש, הוא נבנה מעצמו.

אני רוצה להתבונן במדרש. כל אחד מהעובדים והעושים במלאכה עשה את תפקידו, בנה והקים את הכלים, העצים והקורות, אבל לחבר ולעשות את הכול לאחד, לעשות אחדות, זו עבודה קשה. כל אחד בעצמו יכול לפתח את הכוחות שלו ואת היכולות שלו, אבל כשבאים לחבר את כל הכוחות ביחד, שתופיע מציאות אחת שזה עניינו של המשכן, זה קשה. רק משה יכול לחבר את כל מה שעשו ובנו כל ישראל לבניין אחד משותף. משה שהוא כולל את כלל ישראל מצליח להקים את המשכן. אומרים חז"ל שאפילו למשה זה לא היה כל כך פשוט, והיה צריך סייעתא דשמיא. בשביל לעשות אחדות צריכים סייעתא דשמיא. לא נאמר הקים את המשכן אלא 'הוקם המשכן', ריבוננו של עולם עשה את החיבור הזה. הייתה כאן הנהגה אלוקית, סייעתא דשמיא.

התורה מתקיימת בשלמות על ידי כל ישראל

אני רוצה לקשר את הדברים, לדברי אור החיים על הפסוק: "וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּן עֲשָׂר" (שמות לט, לב), כלומר בני ישראל עשו את כל המשכן. אומר אור החיים:

הגם שלא עשה אלא בצלאל וחכמי לב, אף שלוחו של אדם כמותו וכאילו כל ישראל עשו. והגם שלא מצינו שעשה בצלאל אלא במאמר ה' ולא הם שלחוהו, אף על פי כן הרי הסכימו עליו.

מדין שליחות אפשר לייחס את המעשה המשכן לכלל ישראל.

עוד נראה, כי כאן עשה הכתוב מחברת הכללות בקיום התורה, והראה כי בני ישראל יזכו זה לזה והתורה ניתנה להתקיים בכללות ישראל.

כלומר לימד אותנו הכתוב שקיום התורה יכול להתקיים רק על ידי כל ישראל ביחד, וכך מסביר:

כל אחד יעשה היכולת שבידו, ויזכו זה לזה. ואולי לזה רמז באומרו "ואהבת לרעך כמוך", פירוש לצד שיהיו כמותך, כי בשלומו ייטיב לך ובאמצעותו אתה משלים שלמותך, ואם כן אינו אחר אלא אתה עצמך וכאחד מחלקיך.

פירוש הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" הוא לא להגיד שתאהב את חברך כמו שאתה אוהב את עצמך, אלא הפירוש שכל אחד מישראל זה אתה, 'אינו אחר אלא אתה עצמך וכאחד מחלקיך'. כל ישראל זו מציאות אחת, ולכן כל אחד שעושה מצווה שרק הוא יכול לעשות אותה, נחשב כאילו אתה עשית. כהן עושה את מצוות הכהונה, ובגלל שלומדים מ"ואהבת לרעך כמוך" שאתה והוא זה דבר אחד, כשהוא עשה נחשב כאילו אתה עשית, כי הוא זה אתה ואתה זה הוא.

ובזה מצאנו נחת רוח, כי ה' ציווה תר"ג מצוות, ומן הנמנע שימצא אדם אחד שישנו בקיום כולם, וזה לך האות כהן לוי וישראל ונשים. יש מצוות עשה בכהנים שאין מציאות לישראל לעשות אותם. ויש מצוות לישראל

שאינם בכהנים, וכן בלויים, וכן בנשים. ומה מציאות יש ליחיד לקיימם
ההשלים תיקון לרמ"ח איבריו ושס"ה גידיו אשר יכוונו להם, אלא וודאי
שתתקיים התורה במחברת הכללות ויזכו זה מזה, והוא מה שאמר
הכתוב כאן "ויעשו בני ישראל ככל אשר ציווה ה'", כינה לכולם יחד
מעשה כולם, כלומר כל ישראל עשו כאשר ציווה ה', הגם שמהם הביאו
הנדבה, מהם עשו מלאכה, יאמר על כללותם שעשו הכול. וסמך מאמר
זה למלאכת הבגדים אשר עשאו יחידים מישראל, להעריך כי על פרט
זה יאמר שעשו בני ישראל באין הבדל, ומעתה כל אחד מישראל הביא
כל ה"ג מינים שבנדבה ועשה כל המלאכות האמורות.

זאת ההסתכלות הכוללת. מבט כזה מתרץ כל קושיא. כל הדיונים היום על זכות
הפרט, ואל תפריעו לאחר, כל אחד יחיה כדרכו, הוא מתוך חוסר הבנה שציבור
זו מציאות אחת. עם ישראל הוא דבר אחד, ומה שאחד עושה, נוגע לכולם. אדם
לא יכול להגיד, אל תתערב במה שאני רוצה לעשות, תן לי לחיות את חיי, כי
חייך זה חיי, וחיי זה חייך. כל עם ישראל הם מציאות אחת. מה שאתה עושה,
אתה פועל ומשפיע עלי, ומה שאני עושה, זה פועל עליך. זו ההסתכלות של
התורה, וממילא כל ישראל ערבים זה לזה.

צריך להפנים את ההתבוננות הזאת. זו התבוננות שנובעת מתוך עומק של אמונה,
שיש לכלל ישראל נשמה אלוקית אחת וכל פרט הוא חלק מאותה נשמה גדולה
כללית, ואז כמובן יש מחויבות וערבות הדדית. חכמים הביאו משל לאנשים
שנוסעים בספינה ולכל אחד יש חדר משלו ואחד עושה חור בספינה. אומרים לו:
מה אתה עושה? ועונה להם: זה החדר שלי, מה הבעיה שלכם אם יכנסו מים?
אבל כל הספינה תטבע! כל אדם הוא חלק מציבור, הוא לא יחיד. יש לו ייחודיות,
והוא משלים את הציבור בייחודיות שלו, אבל הוא חלק, הוא אבר, כל אבר בגוף
עומד בפני עצמו והוא חלק מהופעת החיים השלמה.

זה מבט שככל שמפנימים אותו, הוא לא מכביד. יש אנשים שאומרים, אני לא
יכול לשאת את העול הזה של כלל ישראל, למה אני אחראי על כל העבירות

שלהם? זה מפני שאדם חושב שעושים יותר עבירות מאשר מצוות, וזה לא נכון, המצוות תמיד רבות יותר מהעבירות. המצוות שוות פי חמש מאות מהעבירות, מידה טובה גדולה ממידת פורענות. כדאי לך להיות מחובר, אתה מפסיד אם אתה לא מחובר. אל תחשוב שאתה עכשיו אחראי על כל השיגעונות והעבירות והחולשות של כל מיני חלקים בציבור, אתה שותף גם לכל לומדי התורה, ולכל מה שתלמידי חכמים גדלים ומתעצמים. הטוב הוא גדול כהנה וכהנה מהחסרונות, אחרת העולם לא היה קיים. רק בזכות התורה העולם קיים.

העולם מתפתח בכל התחומים מפני שהתורה גדלה ומתעצמת, ומפני שרבו תלמידי חכמים. זה לא מופיע בכמות אלא באיכות כי הלב והמוח הם קטנים. עם ישראל הוא המוח והלב של העולם, והוא הולך מתגדל ומתעצם כל הזמן. עם ישראל חוזרים לארץ ישראל, עוסקים בתורה, מקיימים מצוות, יש רבבות תלמידי חכמים, וכל מצווה שמתקיימת היא אור גדול שאין לו גבול. שכר מצווה בהאי עלמא ליכא, אבל לעבירות יכול להיות עונש גם בעולם הזה. העונש על העברות הוא מוגבל לעומת זה השכר על המצוות הוא עצום הוא בלתי מוגבל.

האחדות היא לא עול מכביד אלא זכות. יש אנשים שרואים רק את החסרונות ורק את הקלקולים. כל הזמן נמצאים במצוקה וחוששים מפני הרעה שתתפשט. אנשים בעלי עין טובה רואים להפך רואים את הטוב. התורה מתרבה, והאור הולך ומתרבה.

היופי במשכן חלק מהופעת הקודש

אנחנו מגיעים למדרש האחרון בפרשה (שם נב, ה):

"ויביאו את המשכן", הדא הוא דכתיב: "צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו". אימתו נאמר הפסוק הזה? ביום שעמד המשכן, שהייתה שמחה גדולה בישראל, שהקב"ה שורה אצלם. "בנות ציון" בנים המצוינים לי על ידי הגויים. מה ציון הזה נראה באצבע, כך ישראל נראין באצבע, הוי "בנות ציון" -

המצוינים לי. "במלך שלמה" - במלך שהשלוש שלו. זה מלך מלכי המלכים הקב"ה. "בעטרה שעטרה לו אמו" זה המשכן. למה קראו "עטרה"? אלא מה העטרה מצוירת כך המשכן היה מצויר, שנאמר "וְרָקַם בְּתַכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ וְאַרְגָּ עֲשֵׂי כָּל מְלֶאכֶה וְחֹשֶׁבֵי מְחֻשְׁבֹּת" (שמות לה, לה), הוי "בעטרה שעטרה לו אמו".

המדרש מציין לנו שהמשכן היה יפה ומהודר. כאשר היופי בא לקשט את הקודש, יש מקום לעסוק ביופי, ולהרבות בו ולעשות אותו בצורה הכי מושלמת והכי מתוקנת. לא לזלזל בחיצוניות. החיצוניות של הקודש היא חלק מהופעת הקודש.

ישראל מופיעים שם ה' בעולם

ממשיך המדרש:

אמר רבי יצחק: חזרתי בכל המקרא ולא מצאתי שעשתה בת שבע עטרה לשלמה.

רבי יצחק מקשה: כתוב "צִאֲיָנָה וְרֵאֲיָנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ (שיר השירים ג, יא), מתי בת שבע עיטרה את שלמה?

רבי שמעון בר יוחאי שאל את רבי אליעזר בר' יוסי: אפשר ששמעת מאביך מהו "בעטרה שעטרה לו אמו"? אמר לו: הן. משל למלך שהייתה לו בת יחידה, והיה מחבבה ביותר מדאי, והיה קורא אותה בתי ולא זז מחבבה עד שקראה אחותי ועד שקראה אמי. כך הקב"ה בתחילה קרא לישראל בת שנאמר "שְׁמְעִי בֵּת וְרֵאֲי וְהִטִּי אֲזַנְךָ וְשִׁכַּחֵי עַמְךָ וּבֵית אָבִיךָ" (תהילים מה, יא). לא זז מחבבן עד שקראן אחותי, שנאמר "פְּתַחֵי לִי אֲחֹתִי רְעִינִי יוֹנְתִי תַמְתִּי" (שיר השירים ה, ב). לא זז מחבבן עד שקראן אמי, שנאמר "הִקְשִׁיבוּ אֵלַי עַמִּי וְלֹאֻמִּי אֵלַי הֲאִזְנִנוּ כִּי תוֹרָה מֵאֵתִי תֵצֵא וּמִשְׁפָּטִי לְאוֹר עַמִּים אֲרַגִּיעַ" (ישעיהו נא, ד). עמד רבי שמעון בר יוחאי ונשקו על ראשו.

רבי שמעון כל כך שמח לשמוע את המדרש הזה, שנישק את רבי אליעזר בר' יוסי שביאר לו את המדרש הזה. יש כאן רעיון עמוק מאוד. בהתחלה ריבוננו של עולם קורא לעם ישראל "בתי". עם ישראל כלול בקב"ה, כמו בת קטנה שצריכה טיפול וסיוע. בתחילה יש את האבות, אחר כך משפחה, אחר כך עם. ואז מגיע שלב שהקב"ה קורא לעם ישראל 'אחותי', כלומר כנסת ישראל יכולה להיות שותפה כביכול לקב"ה, 'אחותי', כאילו שווה לו. הכרובים מסמלים שעם ישראל וריבוננו של עולם, הם כביכול כמו זוג. הרעיה משלימה את הבעל, את הדוד, וביחד הם מופיעים. ריבוננו של עולם מופיע בעולם על ידי עם ישראל. מגיע שלב שישאל קוראים בשם ה' יחד עם הקב"ה. הופעה אלוקית ביחד. עם ישראל קורא בשם ה', והקב"ה מופיע בניסים גלויים, יש כאן הופעה משותפת.

יש שלב שלישי, שבו הנבואה והניסים פוסקים. מי אז מגלה את שם ה' בעולם? עם ישראל. הוא כמו אמא. כביכול הקב"ה זקוק לעם ישראל, כדי ששמו יופיע בעולם, כי בלי עם ישראל הוא לא מופיע. העולם מתפתח ומסתכל על המציאות בצורה כזאת שיש טבע, והוא יכול לצפות מראש ולראות איך כל מיני תהליכים מתרחשים, ואז עולה השאלה איפה ריבוננו של עולם. בעבר כל פעם שהיו רואים גשם היו אומרים וודאי שריבוננו של עולם מוריד את הגשם. עכשיו אנשים אומרים שיש תהליכים טבעיים כאלה שבתוכם מתפתח הגשם, ולא רואים את הקב"ה. איך מגלים אותו. ישראל אומרים: מה גורם לתהליך הראשון שאתם מכירים? מה היה הגורם הראשוני? אנחנו ראינו את ה', הוא הופיע לנגד עינינו. אנחנו יודעים שהכול זה בורא עולם. עם ישראל מופיע את שם ה'. זה הרעיון העמוק של המדרש הזה, שכביכול הקב"ה קורא לעם ישראל אמי, האמא מטפלת בן כביכול. זה דבר נועז, צריך מישהו מיוחד לומר את הדברים הללו. לעם ישראל תפקיד מרכזי וגדול בהופעת שם ה' בעולם.

בשלושה דרכים נקנו ישראל לקב"ה

ממשיך המדרש (שם) ואומר שיש שני שלבים, חתונה ונישואין:

"בְּיוֹם חֲתַנְתָּו וּבְיוֹם שְׂמַחַת לְבוֹ" (שיר השירים ג, יא). "ביום חתונתו" - על הים, ו"ביום שמחת לכו" - באהל מועד. דבר אחר: "ביום חתונתו" - במשכן, ו"ביום שמחת לכו" בבית המקדש. דבר אחר: "ביום חתונתו" - בסיני, ו"ביום שמחת לכו" - בירושלים.

נראה לי שיש כאן שלוש דעות שהן כנגד שלשה דרכים שהאשה נקנית. אני לא הולך לפי הסדר של המדרש, אלא לפי סדר המשנה. "ביום חתונתו" - על הים, שם כתוב 'עם זו קנית', הקב"ה עשה קניין. איך הקב"ה עשה קניין "רקוד לפני ושחוק לפני והריני מקודשת לך". הקב"ה שחרר אותנו, הוציא אותנו מגלות מצרים, הרג את המצרים והציל את עם ישראל ובזכות זה אנו מקודשים לו. אחר כך הקב"ה הכניס אותנו אליו לאהל מועד, זה נישואין. קניין ראשון היה קניין בכסף, 'עם זו קנית'.

דעה שניה, 'יום חתונתו - זה סיני'. בסיני הקב"ה נתן לנו תורה שזה שטר קידושין. חכמים קוראים לתורה גם שטר כתובה. משה רבנו שבר את הלוחות כדי שלא תהיה כתובה ואז חטא העגל לא יחשב ככזה שנעשה אחרי שהיינו נשואים. ו"ביום שמחת לכו" - בירושלים זה קביעות, הבאה לביתו.

דעה שלישית, "יום חתונתו - במשכן, וביום שמחת לכו - בבית המקדש". יום חתונתו זה קניין שהבעל מביא אותה אליו, ואחר כך קביעות, או יכול להיות שזה למאן דאמר שחופה קניא.

על כל פנים יש שלבים. לפירוש "ביום חתונתו - בסיני", עם ישראל זכה להיות מחובר לריבונו של עולם בחיבור של אירוסין בסיני, ומתי הנישואין - בבית המקדש בירושלים. אפשר לומר בעוד אופן, כלומר היום אנו במצב של ארוסין כמו שכתוב "וארשתך לי לעולם", ולעיתיד לבוא מגיע שלב הנישואין כמו שכתוב "ביום ההוא לא תקראי לי בעלי כי אם תקראי לי אישי", ישראל יהיו מחוברים לקב"ה לא מתוך כפיה חיצונית, אלא מתוך רצון.

גאולה העתידה – קבלת התורה מרצון

עכשיו שאנחנו מתקרבים לעתיד לבוא, עם ישראל בארץ ישראל חוזר ונגאל, ובית המקדש יבנה, עם ישראל יגיע לשיא קרבתו לריבונו של עולם, זה גדר של נישואין.

סיימנו את ספר שמות, ספר ההופעה האלוקית בעולם. ההתגלות היותר גדולה והמיוחדת שהייתה שקבלנו את התורה והמצוות, היא הייתה כפייה של הר כגיגית. בגאולה העתידה שאנחנו מתקרבים אליה, הקב"ה לא מתגלה בניסים, באותות ומופתים, אלא רוצה שהקשר יהיה עמוק יותר, קשר מוחלט, לא קשר חיצוני, אלא קשר שבא מלפני ולפנים. זה המהלך הגדול שאנחנו נמצאים בו. להכיר את ריבונו של עולם מתוך תוכנו, מתוך עומק פנימי של אמונה, מתוך גילוי הניצוץ האלוקי שבישראל.

זה היה מבחינה מסוימת הנס של מרדכי ואסתר. 'הדור קבלוה בימי אחשורוש'. קבלת התורה בסיני הייתה כפיית הר כגיגית. "מכאן מודעה רבא לאוריתא", שהקב"ה כפה אותנו, ואנחנו לא קבלנו מעצמנו. אבל בימי מרדכי ואסתר 'הדור קבלוה בימי אחשורוש' (שבת פח.), ואיך "הדור קבלוה בימי אחשורוש" - קבלנו עלינו מעצמנו עוד מצווה. אם בנוסף למצוות שהוטלו עלינו מקודם אנחנו מוסיפים עוד מצווה, סימן שאנחנו רוצים את המצוות, שמחים בהן ומוסיפים עליהן, הדור קבלוה ברצון פנימי.

שיהיה החודש הזה חודש של התעלות, חודש של 'הדור קבלוה', שלב נוסף של קבלת התורה, גבוה יותר ממה שהיה בימי אחשורוש.

השיחה נמסרה בשנת התשע"ט

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

